- בושת ופגם וכי תימא נילף מבושת ופגם

And if you will say; let us derive from בושת ופגם

OVERVIEW

asks: תוספות

תימה היכי בעי למימר נילף קידושין מבושת ופגם –

It is astounding! How could have the גמרא גמרא stated that we should derive נערה שנאנסה from בושת (that just as בושת ופגם of a נערה שנאנסה belongs to the father, similarly the נערה of a כסף קידושין belongs to her father); this is inconceivable -

הא בושת ופגם גופה לא ידעינן שהן לאב אלא מקידושין – Since we do not know even concerning בושת ופגם itself that it belongs to the father, only from תוספות . קידושין now shows that we derive that בושת ופגם belongs to the father from קידושין -

דאמר בסוף אלו נערות (כתובות דף מ,ב) דאי בעי מסר לה למנוול ומוכה שחין 2 For the גמרא states in the end of פרק אלו נערות, פרק אלו נערות שנאנסה, that the reason בושת ופגם of a belongs to the father, for if he so desired he could have delivered her (married her off) to a מנוול ומוכה שחין which would have caused her בושת ופגם ti is only after we know that the father has the right to be שקדש her to whomever he chooses, that we can assume that בושת ופגם belongs to the father. Here in the אמרא we do not yet know that the father can be קידושי נערה (which is derived from בושת ופגם belongs to the father. How can we say now (at this point) that we derive that קידושי נערה לאביה from קידושי נערה לאביר?!

 $^{^1}$ בושת is the shame she endures because she was נאנסה; while בגם is the depreciation in her value since she is no longer a בתולה.

 $^{^2}$ A מנוול is a disgusting person and a מוכה שהין is one who is smitten with sores and lesions. These people are willing to pay additional money to marry a 'normal' girl. The father can force בתו נערה to marry this person (which causes her בושת ופגם) and the father takes the money (including the extra money paid). This proves that נערה (שנאנסה) of a (שנאנסה) belongs to the father. Otherwise the money of her shame and degradation for marrying this שהין מוכה שהין should go to her.

תוספות attempts to offer a solution:

וכי תימא דנפקא מינה³ מיהא דאי בעי מסר לה כשהיתה קטנה –

And if you will say that we can derive that בושת ופגם of a נערה belongs לאביה for he could have delivered her when she was a מנוול ומוכה to a מנוול ומוכה (no one contests that) -

והיה עומד לה בושת זה אף בנערות –

And this shame would have continued even in her נערות year. This proves that the father controls the נערה of a נערה is a נערה, the can cause her (by marrying her off when she is a קטנה) to suffer של when she is a נערה. It therefore follows that if he controls her בו"פ, then if she was בו"פ belong to the father. We can now derive קידושין from בו"פ. This would seemingly resolve the issue.

תוספות rejects this explanation; for -

אם כן גם כשהיא בוגרת⁴ יהא בושת ופגם של אב מהאי טעמא –

If this is so (that we can derive בושת ופגם of a נערה belongs לאביה since he could have married her off למנוול when she was a קטנה, then even when she is a בוגרת and someone was מאנס her, the בו"ב should belong to the father for the same reason; the father could have married her off to a מנוול when she was a מנוול and she would suffer the shame into her בוגרת years. The fact that the קטנה belongs to her, indicates that the right which the father had to be שחדש her when she was a מבו"ם does not extend into her בוגרת years; the same applies by a קטנה, that even though the father could have married her off בוערותה, it gives him no right to her בו"ם.

מוספות answers, defending the previous answer:

ויש לומר דלא דמי בוגרת לנערות 5

And one can say that בוגרת is not similar to נערות. We can use the argument (that he could have married her off בקטנות) concerning a נערה (that the בו"ם of a בוגרת The difference is -

- 6 דנהי דלא ילפינן מהפרת נדרים כולה מלתא

That granted we cannot derive from הפרת נדרים the entire concept that a is ברשות אביה is ברשות אביה [also] regarding כסף קידושין, however –

– לענין הא ילפינן שלא ימשוך כח האב אלא ימי נערות כי ההיא דלקמן

_

³ Others amend this to read מהא.

⁴ A בוגרת is a mature woman; she attains this status six months after she became a נערה. The בושת ופגם of a belongs to her for she is a completely independent woman.

⁵ See 'Thinking it over' # 1.

⁶ The אמרא said that we cannot derive that the נערה of a כסף קידושין belong to the father from הפרת נדרים (where the ממנא הביה is ממנא (the money should belong to the father) cannot be derived from (that the הפרת נדרים from הפרת נדרים הפרת נדרים based on the father). We cannot restrict the מפר נדריה based on the fact that he cannot be מפר נדריה. The reason he cannot be מיפר נדריה is not necessarily a דין איסור but rather it indicates that she is no longer 'his' (daughter).

Concerning this matter that the power of the father should not extend beyond the ימי נערות, this we can derive that from הפרת נדרים, as is indicated later⁷ where the גמרא states this יק"ן.

רמה סימנין שאין מוציאין מרשות אב מוציאין מרשות אדון בגרות שמוציאה כולי And what if סימנין which do not remove the daughter from the possession of her father, nevertheless they remove her from the possession of the master; then בגרות which does remove, etc. the daughter from the possession of her father, can surely remove her from the possession of her master. This concludes the citation of that מברות there categorically stated that מוציאה is בגרות from the possession of the father. תוספות כסשות הוספות הוספות כסשות כסשות הוספות כסשות הוספות כסשות כסשות כסשות הוספות כסשות כסשות

ומנא לן הא דבגרות מוציא מרשות אב לקידושין 8 ולכל דבר – And indeed how do we know that מוציא מרשות אב is מוציא מרשות מוציא מרשות and all other matters -

אי לאו דילפינן מהפרת נדרים –

If not that we derive it from הפרת נדרים. Just as concerning הפרת נדרים once the becomes a בוגרת she is no longer ברשות האב, the same applies to all other issues. Therefore even though the בו"ם of a נערה שנאנסה belongs to the father since he could have been מוסרה למנוול, however concerning a בוגרת this reasoning is invalid since a בוגרת is definitely not ברשות האב.

הוספות is not satisfied with this answer:

- מיהו לא נהירא 9 כיון דבטעמא תליא מלתא דאי בעי מסר לה בקטנות However this reasoning does not appeal to תוספות; since the rule that the father receives בתו נערה for בתו נערה is dependent on the reasoning that he could have delivered her to a מנוול וכו' when she was a קטנה and therefore this בערות extends to בי"פ

כך שייך דבר זה לבגרות כמו לנערה –

This reasoning is equally applicable to בגרות as it is to נערות. The father's actual right was only when she was a קטנה. If we use the logic that the בישת extends to to it should extend to בגרות as well; there is no reason to distinguish between the two. The original question of תוספות remains, how can the גמרא state that we should derive קידושי נערה לאביה from קידושי נערה לאביה from בו"פ from בו"פ לאביה.

In summation: The גמרא wants to argue that we should derive קידושי נערה לאביה from the fact that בו"פ from a נערה שנאנסה belongs לאביה. However, תוספות questions this; since we only know that בו"פ belongs לאביה, after we know that the father can be מקדש בתו נערה to a

⁷ ד,א there cites a ק"ו that an אמה can be יוצא מרשות יוצא when she becomes a בוגרת (in the case of an איילונית, when she never is a נערה.

 $^{^{8}}$ The father can longer be מקדש her after she becomes a בוגרת. He also no longer owns her מעשה, etc.

⁹ See 'Thinking it over' # 1.

מוספות answers:

– לכן נראה לומר לעיל ואימא הני מילי קטנה

Therefore it seems proper to explain that previously when the גמרא asked, 'and let us say that *these words* apply to a גמרא, the גמרא was not referring to the גמרא but rather the גמרא -

כלומר 10 קטנה שייך לעשות אותו קל וחומר –

אבל נערה דאית לה יד איהי תקדיש נפשה ותשקול כספא – However a מקדש who has a יד, let her be מקדש herself and take the money for herself -

– פירוש כיון דיש לה יד לקדש עצמה יהיו הקידושין שלה

The explanation of the question is that since she has a יד to be מקדש herself the כסף קידושין is hers -

אבל אמת הוא שגם כשהיא נערה אביה יכול לקדשה –

_

¹⁰ The word כלומר indicates that the explanation is not as we initially assumed. We may have assumed that the phrase of את בתי indicating that only by a את בתי indicating that only by a קטנה goes the father have the right to be מקדש her and (therefore) receive the נערה, however by תוספות explains that (כסף קידושין). However ונערה explains that מקנה indicating that only מקנה (נערה in the term of מקנה indicating that only a את בתי indicating that if he is את בתי indicating that if he is את בתי indicating that if he is קידושין he retains the money. However by a קטנה can only apply only if the father is מקרש her, but if she is מקרש herself (as she has the right, for she has a קידושין indicating that only by a מקרש is נערה if the מקרש if the מקרש if the מקרש if the מקרש is she should retain the מקרש is trying to prove. [See 'Thinking it over' # 2.]

¹¹ The concept of a יד (hand) is that it can acquire and own. A קטנה cannot acquire anything since she is not considered to be a בת דעת.

However truthfully even when she is a נערה the father can also be מקדש the father -

וכשאביה מקדשה אז יהיו הקידושין שלו –

And when her father is מקדש her, then the כסף קידושין are his.

חוספות now addresses the initial question:

השתא ניחא קושיא דלעיל¹³ דקרא איירי כשקדשה אביה – And now the previous question can be settled; for the את בתי נתתי of פסוק, is discussing a case where her father was מקדש her, and in such a case all agree that the קידושין belong to the father, whether she is a קטנה or a קטנה.

חוספות now explains how the כתובות in כתובות derives that בו"פ לאביה:

והתם יליף בושת ופגם מקידושין שעל ידי אביה שהם של אביה 14 And there in גמרא מס' כתובות of a בו"ב of a נערה שנאנסה belongs to the father from the case of קידושין which the father performed, where the כסף קידושין belongs to the father.

תוספות now explains that our גמרא derives that כסף קידושיה לאביה even if she was מקדש צמה:

והכא הכי קאמר וכי תימא נילף מבושת ופגם –

And here in our גמרא this is what the גמרא means; 'and if you will say, let us derive that קידושין לאביה from בו"ב,' meaning we will derive that (even) -

קידושין שעל ידי עצמה שיהא של אביה מבושת ופגם – that was performed by her, belong to her father, we can derive that from נערה שנאנסה a נערה שנאנסה belongs to the father, similarly the כסף that she received also belongs to the father.

תוספות explains the advantage of deriving that עצ"י עצמה שע"י פסף קידושיה לאביה from בו"פ, as opposed to deriving it from קידושין שע"י אביה

כי ודאי מקדושי אביה ליכא למילפינהו שאלו על ידה לגמרי הם –

¹² This is derived from the פסוק את בתי נתתי which is obviously discussing a נערה (in addition to discussing a מקדש בתו as well). We derive from this פסוק that a father may be מקדש בתו when she is a נערה, and by utilizing the abovementioned ק"ו derive that in this case he retains the כסף קידושין.

אמהרש"א who interprets קושיא דלעיל to mean the question that תוספות asked בד"ה. According to this מהרש"א asked את בתי האימא את בתי וא that question is answered. For the גמרא is not asking that perhaps the פסוק את בתי הא is referring to נערה. The את בתי וא is indeed discussing a גמרא. Rather the גמרא is asking that nevertheless perhaps a מערה can also be שקדש herself and keep the קידושין. It would seem that תוספות is also referring to the question in the beginning of this תוספות.

¹⁴ The father has the right to be מקדש her when she is a נערה (as previously mentioned) to a מנוול, causing her בו"פ. This proves that the father owns her בו"פ. Therefore he collects it if she was נאנסה. See 'Thinking it over' # 3.

For we certainly cannot derive קידושין שע"י עצמה should belong לאביה from קידושין שע"י אביה אביה, for קידושין שע"י were done completely by her; she accepted the קידושין by, how can you compare that to קידושין שע"י where she did not participate at all!¹⁵

- אבל מתחילה הוה יליף בושת ופגם שאינו על ידה מקדושי אביה However initially we derived that מאנס of a מאנס which was not done through her, it was not her choice to be נאנסה, therefore it can be derived from קידושי אביה. Both cases have in common that it was not done through the consent of the זערה. Therefore just as by קידושין שע"י אביה, where the נערה did not participate, the מערה belongs to אביה, so too by בו"פ of מנסף where she also did not participate willingly, the לאביה goes כסף לאביה. Once we have established that לאביה belong בו"פ belongs לאביה מוויפ של בו"פ לאביה מוויפ של בו"פ אבים בין של האביה מוויפ של בין בין של בין בין של בין של

ובתר הכי איכא למילף מה שהוא על ידה ממה שאינו על יד אביה: Should belong to the father, from בו"פ, in which the father did not participate. Just as פרו"פ belongs to the father even though he did not participate in the acquisition, similarly by עצמה, even though the father did not participate, he is entitled to the בו"פ. בו"פ. בו"פ.

SUMMARY

We cannot assume that since the father can marry off his minor daughter to a מנורל, that therefore he owns the בו"פ rights of a גערה.

It is presumed that the father can be מקדש his בתו נערה and retain the כסף and retain the מקדש is to prove that he can retain the מקדש even if she is מקדש. We derive from קידושי נערה שע"י אביה that when she is not voluntarily involved in the transaction that the money goes לאביה. Therefore by בו"פ where she is not voluntary involved, the בו"פ belong לאביה that that the father may retain money even if he is not involved (as in בו"פ of a מקדש עצמה (נערה שנאנסה and he was not involved).

THINKING IT OVER

-

¹⁵ It is self understood that the more one is active in acquiring the money, the more right he has to retain those monies. By קידושין שע"י אביה the father was totally active and the נערה not active at all. It is understood that it belongs בו"פ (as she was not active by מאביה (as she was not active by קידושין שע"י אביה שע"י אביה belong בו"פ belong בו"פ even though he was not active at all, we can then compare it to קידושין שע"י נערה ע"י נערה סכף קידושין שע"י בירה מסף קידושין שע"י בירה של פידושין שע"י בירה מון אוני מערה של פידושין שע"י בירה מון אוני מערה בירים אוני מערה של פידושין שע"י בערה אוני מערה מון אוני מערה בירים אוני מערה של פידושין שע"י בערה אוני מערה של פידושין שע"י בערה אוני מערה של פידושין שע"י בערה אוני מערה אוני בערה אוני מערה של פידושין שע"י בערה אוני מערה אונ

- 1. תוספות initially answered that since the father can be מקדש her בקטנותה to a בקטנותה therefore this extends to נערותה (also) but not to בגרותה. Then תוספות rejected this distinction. How can we explain the two sides of this issue?
- 2. Initially we assumed that the question ואימה ה"מ קטנה is referring to the ואימה ה"מ קטנה of תוספות concluded that it is referring to the ק"ו of ק"ו of עברי מקבל קידושיה וכו'. What are the relative advantages of each interpretation?
- 3. תוספות stated that the father should receive the בו"פ since he can be מקדש her בנערותה to a מנוול However she can also be מקדש herself to a מנוול, so why should he receive the בו"פ rather than her?! 20

¹⁶ See footnote # 5.

¹⁷ See footnote # 9.

¹⁸ See footnote # 10.

¹⁹ See footnote # 14.

²⁰ See אמ"ה footnotes # 135-9.